

Fanalet 3

PRIMÀRIA • Lectures

Ens divertim a l'escola dels mags!

El dia que Floro entrà per primera vegada a classe, va haver-hi una espècie d'expectació. Tots els companys se'l miraven amb simpatia.

–Que xicotet és! –deien els uns.

–Sembla un ninet de jugar! –deien els altres.

–I parla i tot! –deien.

Floro, en sentir-los, els dedicà un somriure d'anunci de dentifrici. De seguida es posà l'escaleta al costat del seient per pujar-hi, quan va estar assegut, mirà el mestre i li va dir:

–Senyor Gerundi, que hui no pensa fer classe?

El mestre, a mitja veu, es digué allò de «ja comencem!, paciència Gerundi, paciència» i, reprimint-se les ganes de contestar-li quatre coses, s'empassà la saliva i va dir:

–Floro! No tornes a fer cap pregunta sense pensar tres vegades seguides el que vas a dir, d'acord? Si ho fas així ens evitarem més d'un disgust!

Però Floro, que no entenia massa el que deia el mestre, tornà a preguntar:

–Tres vegades, Sr. Gerundi? Per què tres vegades? Per què no puc pensar-hi dues vegades?, o sis vegades?, o...?

Però, en aquell moment, el mestre el tallà en sec.

–Ja n’hi ha prou, xiquet! Fes el que t’he dit i, ara, a callar!

Floro alçà els muscles i decidí obeir.

Tot seguit començaren la lliçó del dia.

–Hui estudiarem i aprendrem com es poden arreglar les potes trencades de la formiga.

El mestre Gerundi va traure unes làmines grandíssimes de formigues. En la primera, es veia una formiga, amb els noms de les diferents parts del cos, que caminava una mica despistada pel bosc. En la segona làmina, hi havia la mateixa formiga entropessant amb una pedra, i la següent imatge, representava aquest minúscul animal amb una pota trencada i plorant.

La primera cosa que hagueren de fer va ser aprendre totes les parts de l’animal.

–És important conèixer el malalt –digué el mestre.

A continuació eixiren al jardí a buscar formigues amb alguna pota trencada. I, en tenir-ne algunes, les deixaren al laboratori per a la classe de pràctiques.

A la vesprada, aprengheren a enguixar potetes de formiga. Aquesta pràctica no era gens fàcil perquè, com tots sabeu, les potes de formiga són diminutes i delicadíssimes.

Hagueren d'utilitzar pinces-coixí minúscules, lupa de gran augment, benes especials de teixit de fil d'aranya bona i, sobretot, les fórmules específiques per convèncer les formigues que estigueren quietes.

Una d'aquestes fórmules és:

«HAN FIM FIM, HAN FAM FAM
DE LA XINA CANTUSSAM.
LA FORMIGA FORMIGUETA
PROMPTE ESTARÀ QUIETA.
SI NO HO FA AIXÍ,
REBRÀ UN BON CARXOTÍ.»

En acabar la jornada, tots havien après a enguixar potes de formiga.

MERCÉ VIANA. *El mag Floro*

